

Lietuvą vietoj Anglijos pasirinkusi Beata Nicholson: „Priežasčių grįžti mačiau milijoną“

„Grįžtu gyventi į Lietuvą“ - tokį sprendimą priima vis daugiau po pasaulį išsibarsčiusių lietuvių. Skaičiuojama, kad jau kelerius metus grįžtamoji migracija viršija emigraciją, o ambicinga strategija „Sugrįžtanti Lietuva“ iš vizijos virsta ilgai siekta realybe. Vienas iškalbingiausių sėkmingo grįžimo į Lietuvą pavyzdžių - įkvepianti garsios laidų vedėjos, 11 knygų autorės, tinklaraštininkės, veiklios 4 vaikų mamos, šimtmečio Dainų šventės ambasadorės Beatos Nicholson ir jos šeimos istorija. Pragyvenusi 10 metų lietuvių pamėgtoje Jungtinėje Karalystėje Beata su vyru Tomu ir 2 vaikais grįžo į Lietuvą, čia susilaukė dar dviejų sūnų ir susikūrė svajonių gyvenimą. Lietuvė juokauja, kad prie visų savo titulų tikrai galėtų pridėti dar vieną - grįžtančiųjų ambasadorės, o visus abejojančius drąsina bandyti, nes priežasčių grįžti į Lietuvą yra milijonas.

Neringa Budrytė

Metraštis [„Pasaulio lietuvis“](#)

Viena žinomiausių Lietuvos moterų Beata Nicholson savo entuziazmu ir ryžtu užburia daugelį. Žurnalistė, rašytoja, maisto tinklaraštininkė, daugiavaikė mama ir buvusi emigrantė, daugiau kaip prieš dešimtmetį sėkmingą gyvenimą Londono centre iškeitusi į Lietuvą ir čia pasiekusi dar didesnių profesinių aukštumų, šiandien yra bene ryškiausias pavyzdys, kad Lietuvoje galima įgyvendinti visas svajones.

Jaunos šeimos sprendimą susikrauti lagaminus ir grįžti tuomet lėmė netikėtas Beatos vyro Tomo Nicholsono paraginimas. Nuolat tarp Lietuvos ir Londono skraidžiusi Beata prisipažįsta, kad tai išgirdusi nustebo, bet nesudvejojo, nes gyvenime vadovaujasi taisykle – išbandyti reikia viską. Kardinalus žingsnis pateisino didžiausius lūkesčius – Lietuvoje puikiai adaptavosi tiek Londone gimę Nicholsonų pirmagimiai dukra Izabelė ir sūnus Jurgis, tiek sutuoktinis britas, įkūręs itin sėkmingą picerijų verslą.

Beata sako, kad dabar savo grįžimo istoriją galėtų pasakoti lietuvių bendruomenėse ir taip padrąsinti abejojančius. Diasporos pastangomis puoselėti lietuvybę itin besižavinti žurnalistė, šimtmečio Dainų šventės ambasadorė įsitikinusi, kad meilė Lietuvai įrašyta mūsų genuose, kad kur gyventum, o vienas labiausiai išseivius jungiančių saitų yra susibūrimas prie tradiciniais patiekalais nukloto stalo.

Iš tiesų karjeros Anglijoje taip niekada ir nepradėjau, visą laiką išlaikiau darbą Lietuvoje, nes to norėjau. Anglijoje tapti žurnaliste man būtų buvę labai sudėtinga.

Beata, yra kelios kategorijos išvykstančiųjų: vieni ilgai planuoja persikelti į kitą šalį, kiti emigrantais tampa visiškai netikėtai, taip susiklosčius gyvenimo aplinkybėms. Jūsų išvykimo iš Lietuvos istorija buvo būtent tokia?

Kai susipažinau su Tomu, man buvo 22-eji metai. Aš visiškai negalvojau, kaip kas bus, bet mes po metų susituokėme, išvykau į Londoną 2003-aisiais. Aišku, tai, kad dirbau televizijoje žurnalistinį darbą, man leido būti lanksčiai profesinėje srityje. Kaip tik tuomet sulaukiau pasiūlymo būti laidos vedėja, taigi, nusifilmuodavau tas laidas ir turėdavau dviejų savaitių pertrauką, per kurią skrisdavau į Londoną ir būdavau ten. Iš tiesų karjeros Anglijoje taip niekada ir nepradėjau, visą laiką išlaikiau darbą Lietuvoje, nes to norėjau. Anglijoje tapti žurnaliste man būtų buvę labai sudėtinga, beveik neįmanoma, juk būtent kalba yra tavo darbo įrankis ir jį geriau naudoti savo šalyje.

Vėliau, dirbdama televizijoje, pradėjau rašyti savo tinklaraštį, nes kulinarija man visada buvo labai įdomu ir šioje srityje viskas labai sėkmingai klostėsi, nuo pat pirmosios mano knygos. Paskui vedžiau kulinarinę laidą, sekėsi puikiai ir tikrai dažnai skraidydavau į Lietuvą.

Gyvenime reikia visada bandyti padaryti ir tą, ir aną, ir trečią, nes gyvenimas eina labai greitai ir vėliau gali likti prie suskilusios geldos.

Londone pragyvenote 10 metų. Kaip atėjo sprendimas grįžti? Ar ilgai planavote parsivežti šeimą į savo gimtinę?

Mano vyras visada daug dirbo, turėjo nekilnojamojo turto vadybos agentūrą. Ir jam, matyt, atėjo noras kažką keisti, taigi, jis man pasiūlė: o gal, jeigu tu tiek daug laiko praleidi Lietuvoje, taip dažnai skraidai ir ten yra tavo darbas, visgi pabandome persikraustyti, keltis gyventi į Lietuvą?

Man šis jo pasiūlymas, aišku, buvo didžiulė staigmena. Aš pati nebūčiau turėjusi drąsos inicijuoti, prisiimti atsakomybę dėl kraustymosi ir pan. Bet tokių istorijų apie sugrįžusius žmones yra tikrai ne viena. Turbūt esminis dalykas, kurį sau pasakiau ir kuris mums leido žengti tokį didelį žingsnį, yra tai, kad visada yra kelias atgal.

Apskritai gyvenime reikia visada bandyti padaryti ir tą, ir aną, ir trečią, nes

gyvenimas eina labai greitai ir vėliau gali likti prie suskilusios geldos. O aš norėjau viską išmėginti, juo labiau kad šiuolaikinis pasaulis leidžia mums išbandyti save įvairiausiais amplua.

Esate minėjusi, kad galėtumėt įvardyti milijoną priežasčių, kodėl verta grįžti į Lietuvą. Bet turbūt viena svarbiausių - noras būti arčiau savo šaknų?

Jausmas sugrįžti į savo šalį tikrai buvo nuostabus. Nors Anglijoje visada jaučiausi puikiai ir dabar, kai nuvykstu, taip pat jaučiuosi puikiai, todėl neatmetu galimybės kada nors ten leisti daugiau laiko, bet tu visuomet kitoje šalyje esi svetimšalis. Juk to, kad esi lietuvis, niekada neišimsi sau iš širdies.

Todėl man yra nuostabus pavyzdys visos užsienyje esančios lietuvių bendruomenės, diasporos žmonės noriai susitinka, nes jų sielos skamba panašia melodija. Jie supranta subtilius dalykus, ką reiškia, pavyzdžiui, kad ir nupiešta rūtos šakelė. Tai yra toks metafizinis dalykas, nes tai įrašyta genuose: tos mūsų pušys, pievos, Baltijos jūra - viskas yra tavo viduje, tavo dalis.

Žinoma, skiriasi kartos ir jų įpročiai. Pati asmeniškai labai žaviuosi pirmųjų bangų diaspora JAV, Kanadoje, Didžiojoje Britanijoje ar Australijoje, nes jie dar išsaugojo tam tikrą kitą mūsų tautinės tapatybės dalį, kuri yra dar skaidresnė ir verta pasididžiavimo. Turiu draugų, kurie gimę Amerikoje, bet kalba lietuviškai. O tarp mūsų kartos emigrantų yra tokių, kurių vaikai jau nebekalba lietuviškai, nes sovietmetis visgi padarė didžiulę žalą mūsų savimonei ir mes ne iki galo įvertiname savo tapatybės svarbą.

Pajuokausiu - šalia visų veiklų galėtumėte imtis ir grįžtančiųjų ambasadorės pareigų. Lietuvoje pastaraisiais metais skiriama daug dėmesio grįžti skatinančiai politikai ir skaičiuojama, kad jau kelerius metus iš eilės lietuvių grįžta daugiau, nei išvažiuoja. Ar jums patiems buvo lengva sugrįžti?

Laisvai galiu būti, paimčiau iš URM šį postą (šypsosi – aut. pastaba). Visada kartoju, kad pirmi metai sugrįžus man buvo kaip tikras medaus mėnuo, buvau labai entuziastinga. Juokauju, kad dabar galėčiau važinėti po bendruomenes ir agituoti, raginti žmones pabandyti, išdrįsti, važiuoti, nes man lietuviybė yra labai svarbi.

Mums sugrįžti tikrai buvo lengva, juo labiau kad vaikai buvo maži, pažįstama kalba, draugai, aplinka. Žinojome, kad Lietuvoje gyvenimas tikrai yra labai geras. Vaikus išleidome į tarptautinę mokyklą, kur jie toliau mokėsi anglų kalba, taigi, nebuvo didžiulio šoko ar skirtumo, jiems nebuvo sunku pritapti.

Nesikreipėme ir neieškojome jokios valstybės pagalbos. Iš tiesų aš net nesijaučiau taip, lyg būčiau buvusi išvažiavusi, mano vaikai kalbėjo lietuviškai, mes turėjome pinigų, darbų, veiklos, tad mums tiesiog nereikėjo jokios pagalbos. Aišku, daug kas buvo nauja, juk net jei kraustaisi iš Vilniaus į kokią Vilkaviškį, turi kai ką naujo sužinoti, bet tikrai nebuvo jokių sunkumų.

Todėl, be abejonės, sugrįžusi į Lietuvą gyventi aš jaučiausi labai puikiai. Mano vyrui taip pat buvo viskas nauja, įdomu, jis pradėjo savo picerijų verslą. Mums sugrįžus, Lietuva per tuos 11 metų tikrai labai stipriai pasikeitė, o ką jau kalbėti apie tuos 20, kurie praėjo nuo tada, kai tik susipažinau su Tomu. Mes gyvename nuolatinės kaitos laikais. Esu sutikusi ne vieną žmogų, kuris atvažiavo į Lietuvą kurti savo ir mūsų šalies ateities. Vieniems pasiseka labiau, kitiems – mažiau, bet tai normalu, nes gali lygiai taip pat nepasisekti ir užsienyje gyvenant. Svarbiausia yra bandyti, judėti į priekį, daryti.

Lietuvoje buvo ir vis dar yra tiek daug galimybių susikurti savo svajonių gyvenimą.

Kita vertus, esate ne kartą minėjusi, kad emigracijos nelaikote blogybe, nes ji skatina keistis, suteikia daugiau patirties, kad žmonės, pagyvenę užsienyje, sugrįžta į Lietuvą turtingesni visomis prasmėmis.

Man atrodo, kad dabar apskritai pasikeitęs tas neigiamas požiūris į emigraciją. Manau, visiems labai sveika išvykti, visų pirma tam, kad iš tiesų įvertintum Lietuvos privalumus ir trūkumus. Taip prapletti savo požiūrį, pamatai naujus horizontus. Dėl to visiems rekomenduočiau išvykti, nes tai yra tiesiog galimybė paauginti save, ir po to sugrįžti (šypsosi).

Turiu draugę, kuri išvyko iš Lietuvos dar visai maža, kai tėvai laimėjo JAV žaliąją kortą. Ji grįžo su savo vyru amerikiečiu, kai abu jau buvo suaugę, čia jie susilaukė vaikų, o vyras padarė didžiulį karjeros šuolį. Ir tokių sėkmės istorijų yra daug. Lietuvoje buvo ir vis dar yra tiek daug galimybių susikurti savo svajonių gyvenimą.

Grįžkime prie jūsų didžiausios aistros - maisto. 2015 m. anglų kalba išleista jūsų knyga apie tradicinę Lietuvos virtuvę „Taste Lithuania“ (liet. „Paragauk Lietuvos“) netrukus bus perleista. Kaip kilo mintis ją parašyti?

Šios knygos ėmiausi iš karto, kai tik grįžau iš Londono į Lietuvą gyventi, nes man trūko tokios angliškos knygos, kur būtų pristatyta Lietuvos virtuvė, populiariausi patiekalai, kuri būtų kokybiška ir graži, su istorijomis, pasakojimais, ką mums reikia, tarkime, duona ar sūris. Išleidome anglišką ir lietuvišką versijas su klasikiniais receptais. Iš tiesų labai didžiuojusi ta knyga ir mes ją visiškai išpardavėme, jos nebuvo įmanoma rasti. Todėl šiomet šimtmečio Dainų šventės proga pagalvojome, kad reikia ją dar kartą išleisti.

Ne paslaptis, kad stalas, vaišės yra kone labiausiai žmones, šeimas suburiantis dalykas. Kiek svarbus tas tradicinės virtuvės, maisto vaidmuo jungiant lietuvius pasaulyje?

Labai jungia, nes maistas yra didelė mūsų kasdienės kultūros, tradicijų dalis. Tai ne tik lietuviams būdinga, tai svarbu visoms tautoms, juk pirma kultūros apraiška yra maistas. Tai pažadina mūsų atsiminimus, gali nukelti mus į vaikystę, atskleisti tapatybę, galų gale tai, ką valgome, atspindi ir mūsų geografinę įvairovę.

Taigi, maistas yra be galo reikšmingas jungiant lietuvius pasaulyje ir, kiek esu buvusi bendruomenių susirinkimuose, ne kartą mačiau, kaip yra svarbu ir kugelio kepimas, ir barščiai, ir žagarėliai, ir medaus tortai. Tai tiesiog yra mūsų savasties dalis. Manau, kad maisto gaminimas, susibūrimas prie lietuviškais patiekalais nukrauto stalo yra vienas iš labiausiai tautiečius įvairiuose pasaulio kampeliuose vienijančių dalykų.

Nuotraukos: Iš asmeninio Beatos Nicholson archyvo

Straipsnis spausdintas metraštyje „Pasaulio lietuvis“, 2024 metai Nr. 587.

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorių.

Prenumeruoti metraštį [„Pasaulio lietuvis“ galite čia](#)